

[Maisted]

den, som regeringen har bildt befolkningen ind. Det er klart, at der er tale om økonomiske stramminger, og dermed er der automatisk gennemført besparelser. Det har intet med biltrafikken at gøre. Vi oplever formentlig alle sammen at se store turistbusser køre med én og to mand imellem vores stationsbyer. Det er en særlig form for kollektiv trafik – med henblik på besparelser. Det vil selvfølgelig være rimeligt, om man gennemfører nogle skattelettelser, og om man sørger for, at folk får mulighed for, hvor de kan, f. eks. at udnytte vedvarende energikilder. Det vil fremskridtspartiet selvfølgelig altid støtte.

I stedet for at komme med økonomiske svar over for virksomhederne og give dem muligheder kræver statsministeren obligatorisk overskudsdeling. Dette krav skal sammenholdes med, at statsministeren forudser en reallønsnedgang mange år fremover, og at statsministeren kræver, at betalingsbalanceceerhvervene skal bruge overskuddet til at investere i nye arbejdspladser. Så må slutfacit jo alt andet lige blive, at arbejderne skal gå yderligere ned i løn, for at der kan skabes overskud til en eller anden kasse. Overskuddet eller profitten er for øjeblikket for lav til, at det kan tiltrække kapital til nye arbejdspladser, så statsministerens idé om et yderligere sugerør i arbejderens lønningspose vender fremskridtspartiet sig imod.

Vi har allerede set eksempler på, hvad det er, der rører sig i en socialdemokratisk regering, når man vil have et overskud i en eller anden kasse. Så er der tale om, at man vil lave selektiv erhvervs politik, man vil støtte dem, man bedst kan lide. Jeg tænker her på, at man har taget penge fra dyrtidsfonden og givet til FDB. Det er klart, at pengene skulle havne et sådant sted, så FDB f. eks. kan udkonkurrere den frie købmand. Det er altså det, der ligger bag ved regeringens ønske om en obligatorisk overskudsdeling. Det er ikke for at fremme arbejderens mulighed for at forbedre sin realløn ved en større arbejdsindsats. Det er en mulighed for at tage nogle penge fra ham og gennemføre selektiv erhvervs politik her i landet, og så ved man jo, hvem der bliver styrket fremfor andre.

Fremskridtspartiet vil gerne vedblive at fremhæve, at hvis vi skal løse vore problemer her i landet, så er der kun én vej, og det er at gennemføre kraftige skattelettelser, det er at afvikle skat på arbejde og søge balance på

statens budgetter. Kun på den måde er det muligt at føre kapital over til betalingsbalanceceerhvervene og hermed øge beskæftigelsen. Endelig skulle det i det lange løb give mulighed for at få et overskud over for udlandet, altså få et overskud på betalingsbalancen. At det er nødvendigt, har vi set igennem de sidste mange år. Også med det nu fremsatte finanslovforslag har vi en stor gæld, der desværre er stærkt stigende, og som på et eller andet tidspunkt skal afvikles. Jeg mindes endnu, da afdøde økonomiminister Per Hækkerup sagde, at det var et uigenkaldeligt krav fra den socialdemokratiske regering, at man i 1983 havde balance, så man kunne begynde at tilbagebetale den gæld; det danske samfund havde pådraget sig. Det er nu udskudt i det uvisse, og med den regering, vi har i dag, er det tvivlsomt, om det bliver i dette århundrede, man påbegynder afbetalingen af gælden.

Regeringen går en anden vej end den, fremskridtspartiet har ønsket, for vi ønsker at forkæle produktionsarbejderne, vi ønsker at støtte erhvervene. Regeringen griber ind over for det private forbrug. Den ønsker en nedgang i reallønnen på 2–3 pct. om året i en årrække fremover. På den måde vil man skære grundlaget bort for danske erhvervsvirksomheders eksistensmulighed, deres mulighed for at øge vores eksport. Hvilke små og mellemstore virksomheder vil – med den politik og det finanslovforslag, der her er lagt frem – turde antage nye mennesker i deres virksomhed? Det ville være uansvarligt. Jeg er sikker på, at der er mange, der vil følge fremskridtspartiets tankegang og sige, at med en sådan regering kan man ikke påtage sig yderlige risici. Selv om landbrugsministeren har gjort det klart for enhver, at det er lovligt at gå konkurs, forekommer det urimeligt, at regeringen foretrækker at underminere dansk erhvervsliv og samtidig udvide den offentlige sektor.

Statsministeren fremhæver, at gælden til udlandet er et problem, og at det fortsatte underskud over for udlandet må bremses. Metoderne er forkerte. Det er blot en velstandsregulering, siger statsministeren. Det er sikkert rigtigt, hvis man er direktør i et offentligt selskab eller statsminister, så er det blot en velstandsregulering, men det opfattes helt anderledes, hvis man er fisker, land-